

ROUW

Monoloog voor 1 dame

door

PIP BARNARD

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **ROUW** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **PIP BARNARD** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2006 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **2** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

SCÈNES

1. ik ben al veel te lang niet bij je geweest
2. ik dacht vandaag dat ik je zag lopen
3. waar was je nou vanmiddag, toen ik je nodig had?
4. vandaag maakte er iemand zo'n vreselijke rotopmerking over je
5. ik heb vannacht weer van je gedroomd
6. ik beseft nu pas dat de laatste keer ook echt de laatste keer was
7. ik moet nu verder met mijn leven - zie de grote leegte voor me

IK BEN AL VEEL TE LANG NIET BIJ JE GEWEEST.

Ik ben al veel te lang niet bij je geweest. Het is er gewoon niet van gekomen, er zijn zoveel andere dingen die aandacht vragen. Toch vreemd, want ook de afgelopen weken ging het leven zijn gewone gang - en toen zag ik wel elke dag kans om bij je zijn. Maar het zit er even niet in. Daarom schrijf ik.

Het huis is leeg zonder jou. Ik probeer elke dag op tijd op te staan, maar het lukt niet altijd. Slapen is niet makkelijk. Het bed is groot en leeg en koud en het begint vaak alweer te schemeren voor ik een oog dicht doe. En meestal ben ik weer vroeg wakker. Ik wil ook niet lang in bed blijven liggen. Dat roept teveel herinneringen op.

Soms zit ik urenlang in een stoel. Gewoon maar een beetje te zitten. Niets eens voor me uit te staren of te denken. De tijd gaat dan ongemerkt aan me voorbij, zonder dat ik me ergens bewust van ben. Ik wil wel eens muziek opzetten, één van die nummers waar we herinneringen aan bewaren, maar even vaak vergeet ik dat. Dan probeer ik in de stilte contact met je te krijgen. Me te herinneren hoe je liep, hoe je voelde, hoe je rook.

Hoe zou je het vinden dat ik de tafel anders heb gezet? Van jou mocht ik nooit iets verplaatsen als ik er geen dringende reden voor had. Maar ik kon het niet langer verdragen tegen jouw lege plaats aan te kijken. Nu ik de tafel heb gedraaid, staan de stoelen in een andere richting en valt de leegte niet zo op. Maar zou je dat genoeg reden hebben gevonden om de meubels een andere plaats te geven? Ik weet het niet, je hanteerde altijd heel strenge, maar niet altijd even duidelijke regels.

De slaapkamer is nog wel hetzelfde gebleven. Je kleren hangen in de kast. Keurig in het gelid, alsof je ieder moment kan komen om ze aan te trekken. Soms doe ik de kast open om er naar te kijken. Of ik pak er iets uit om me te herinneren hoe het voelt. En dan probeer ik me voor te stellen hoe het je stond. Op zulke momenten kun je weer heel dicht bij me zijn.

Ik weet dat ik te zijner tijd wel wat weg zal moeten doen, maar ik kan dat nu nog niet over mijn hart verkrijgen. Vreemd, ik had me nooit kunnen indenken dat ik zo aan jouw kleren gehecht zou raken. En trouwens, ik zou niet weten wat ik er mee moest. Je leest wel van die

acties dat ze oude kleren ophalen, maar ik kan jouw dure maatpakken toch niet met de vossen meegeven? En het zou me ook aan het hart gaan als ik er iemand anders in zou zien lopen. Ik zou trouwens niet weten wie ik er een plezier mee zou doen.

Maar waarom heb ik het nu over jouw kleren? En over het bed dat nog op dezelfde plaats staat? en over hoe ik het huishouden doe? Dat zijn vast niet de dingen die je wilt weten.

Ik zou je natuurlijk moeten vertellen hoe het met me gaat. Maar ik merk dat ik het nog te moeilijk vind het daarover te hebben. En ik weet ook niet goed hoe het met me gaat. Het is of er diep van binnen een groot brok zit. Een dam waarachter mijn emoties zitten opgesloten. En ik weet niet hoe ik aan de andere kant moet komen.

Ik leef oppervlakkig - van de ene dag naar de andere. Ik denk dat mijn emoties me zouden verstikken als ik ze de vrije loop zou laten. Dat ik zou verdrinken in mijn tranen, zou stikken in mijn verdriet. Dat is niet zo, dat weet ik. Maar alleen de gedachte daaraan houdt me tegen.

Ik mis je, maar durf er niet aan toe te geven. Dan is het net of ik je minder mis.

Ik kom gauw weer naar je toe.

Liefs,
Susan.

IK DACHT VANDAAG DAT IK JE ZAG LOPEN.

Ik dacht vandaag dat ik je zag lopen. Natuurlijk weet ik ook wel dat dat niet kan, maar ik kwam het station uit en daar zag ik je. Tussen al die andere mensen liep je met de stroom mee de stad in. Dezelfde jas, hetzelfde haar. Dezelfde houding en dezelfde wat gehaaste stap. Alsof je altijd ergens te laat voor bent. Je liep voor me uit en ik kon je gezicht niet zien, maar ik moest de neiging onderdrukken je te roepen, achter je aan te rennen, je in te halen, je te omhelzen. Ik deed het niet, want ik wist heel goed dat je het niet was. Dat je het niet kón zijn. Maar ik was toch blij om je te zien en vond het vervelend dat ik je dreigde kwijt te raken toen je een hoek omsloeg.

Tegen beter weten in ging ik achter je aan. Ik wilde het beeld van jou nog even vasthouden, zoals je daar voor me liep. Ik probeerde me je gezicht voor te stellen, hoe je zou kijken, op weg door de stad, op zoek naar ik weet niet wat. En al die tijd liep ik achter je aan en kon ik mijn ogen niet van je afhouden. Dat haar, die jas, die manier van lopen. Natuurlijk zag ik wel kleine verschillen, maar het is toch heerlijk om jezelf voor de gek te houden? Even kon ik me voorstellen dat jij het was die voor me uit liep, dat ik je zou inhalen en dat we samen verder zouden gaan.

Twee, drie straten ging het goed. Jij liep voor me uit en ik volgde je. Toen kon ik het niet meer volhouden. Je bewoog je armen net even anders, hield je hoofd op een andere manier schuin. Je jas had een andere kleur en je haar was langer. In een onbekende straat belde je ergens aan. Ik passeerde je net op het moment dat een mij onbekende vrouw open deed. Je was het niet.

Het beeld heeft me de hele dag niet losgelaten. Wat als je het wel was geweest? Had ik het aangedurfd om me tussen de mensen door te dringen om je in te halen? Zouden we onze plannen hebben laten varen om de rest van de dag samen te zijn? Of hadden we elkaar begroet, geknuffeld, gezoend zelfs om daarna met ons dagelijks leven door te gaan? Waren we alleen maar samen een stukje opgelopen? We zullen het nooit weten. Want je was het niet.

Ik heb 's avonds thuis gelijk de foto's voor de dag gehaald. De foto's van onze vakantie, waar we samen op staan. En de foto's van jouw reis naar Amerika. Weet je nog hoe trots we waren toen je voor dat congres werd uitgenodigd? En ik zie nu weer hoe goed dat pak je

stond. Maar ja, toen was je ook nog wel een paar kilo lichter. En weet je nog dat hotel in Bretagne? Hoe we daar de hele nacht op de grond hebben gelegen omdat ze alleen maar éénpersoons bedden hadden? Maar het ontbijt maakte veel goed. Hete chocolade met verse broodjes en gezouten boter. We zouden daar altijd nog een keer terug gaan.

Het is heel verleidelijk om hier tot diep in de nacht te blijven zitten met al onze foto's voor me. Je zou het eens moeten zien, de hele tafel is bezaaid met foto's. Allemaal herinneringen. We hebben samen heel wat meegemaakt. Maar ik zal het allemaal weer netjes opruimen. Alle foto's weer keurig bij elkaar in de doosjes met etiket. Keurig volgens jouw systeem. Ik laat alleen die paar foto's uit Quiberon nog even liggen. Daar heb ik een speciale herinnering aan en dan kan ik nog even aan je denken als ik een laatste glaasje wijn drink. Niet dat ik daar anders moeite mee heb, maar toch.

Ik mis je - al mijn liefde.

Suzan

WAAR WAS JE NOU VANMIDDAG, TOEN IK JE NODIG HAD?

Waar was je nou vanmiddag? Dan heb ik je een keer nodig en dan ben je er niet. Het was echt zo'n dag dat alles uit de hand loopt en niets gaat zoals het hoort. Achteraf had ik misschien beter in bed kunnen blijven, maar daar was natuurlijk geen enkele reden voor. Dus de dag kwam in volle hevigheid op me af.

Of het komt doordat je met een verkeerd been uit bed stapt, heb ik nooit kunnen achterhalen, maar je hebt van die dagen dat al vanaf 's morgens vroeg je kleren niet lekker zitten. Je kent dat wel. Of misschien ken je het ook wel niet, want ik herinner me jou niet anders dan strak in het pak. Alsof je kleren erop geschilderd waren. Zelfs in shirt en short zag je eruit of je belangrijk bezoek verwachtte. Maar ik kon vandaag mijn draai niet vinden. Drie, vier keer heb ik iets anders aangetrokken en nog zaten mijn kleren de hele dag in de weg. Meer dan eens heb ik de neiging moeten onderdrukken ze maar helemaal uit te doen.

En ook mijn haar wilde maar niet goed zitten. Ik heb het los geprobeerd en opgestoken. Ik heb zelfs nog een vlecht gedraaid, maar ik kreeg het niet naar mijn zin.

Achteraf waren er meer dingen die verkeerd gingen. Er waren geen koffiefilters meer in huis en ik had geen tijd om naar de winkel te gaan. De geldautomaat wilde mijn pas niet accepteren en er was een raam open gewaaid en het had ingeregend. Daardoor had ik geen tijd om een lunchpakket klaar te maken en moest ik noodgedwongen in een café eten. Nu is dat vaak wel gezellig en weer eens wat anders, maar vandaag viel het helemaal verkeerd.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto